

SEDICIÓ

Butlletí irregular dels Comitès Anarquistes dels PPCC
Nº 4 febrer de 2022

Editorial

Els **Comitès Anarquistes dels Països Catalans** (CAPC) recordem que en el referèndum sobre l'entrada del Regne d'Espanya a la OTAN el poble de Catalunya va votar majoritàriament NO. Com acte de sobirania catalana considerem que el principat de Catalunya rebutja la OTAN en qualsevol conjuntura o situació.

En l'actual context de tensió a Ucraïna es dibuixa una nova guerra freda interimperialista, es prepara la celebració d'una cimera de la OTAN el mes de juny a Madrid.

En el procés de preparació de la cimera s'elaborà a cura d'un grup de reflexió designat pel secretari general de la OTAN un document d'anàlisi i recomanacions que en les seves principals conclusions enfoca una aliança militar occidental davant la Xina Popular i la seva influència creixent, com també referent Rússia.

Per a reforçar la OTAN en la seva versió actualitzada s'incrementa la pressió dels USA sobre els seus socis a fi d'incrementar la despesa militar. Aquesta pressió s'ha traduït en una important despesa militar real en el pressupost general de l'Estat espanyol per a 2022: 22.796 milions d'euros, un 124% més assignat al Ministeri de Defensa del Govern espanyol, segons un recent informe del **Centro Delàs d'Estudis per la Pau**.

Defensem les consignes històriques: **OTAN NO, BASES USA FORA!**

Contra les guerres interimperialistes solament hi ha una resposta: la revolució social proletària

Enfront qualsevol forma de la guerra interimperialista solament té sentit, com en 1917, la resposta proletària: la revolució social. Ara per ara, en el context de desgavell generalitzat en la gestions dels governs de la pandèmia de covid-19 el capitalisme vol amarlo en forma de la tensió interimperialista a l'entorn d'Ucraïna. Des de l'anarquisme comunista revolucionari pensem que una guerra interimperialista europea o mundial ara és impossible, ja que correspondria a l'autodestrucció parcial o total, segons la durada i la profunditat d'aquest conflicte bèl·lic, dels aparells militars dels Estats en contesa així com del propi sistema capitalista. Sobre les ruïnes dels diversos exèrcits enfrontats el proletariat conscient intentaria transformar la situació creada de caos global generalitzat en una autoorganització política, social i econòmica d'auto-gestió socialista. Es crearia, segurament, tot el contrari d'una societat autoritària, doncs, en canvi, sorgiria una situació en que desapareixerien els diferents aparells militars, polítics, econòmics i repressius estatals del capitalisme.

Una hipotètica guerra a Ucraïna entre l'imperialisme oriental i occidental obriria la porta a una tercera guerra mundial interimperialista o solament regional com a gran guerra a Europa. Això ho vol impedir en qualsevol de les seves fraccions, ja que seria el suïcidi del sistema hegemònic mundial del regne del treball assalariat i la pròpia mercaderia.

En aquest marc mundial de pandèmia de covid-19, que genera un nou element destructiu d'aquesta segona i potser definitiva gran depressió capitalista mundial, iniciada als USA a l'entorn de l'any 2008, la qüestió del gas arran de la nova guerra freda serà una crisi capitalista afegida, per no esmentar el fet que una tercera guerra mundial el cop destructiu definitiu al sistema hegemònic que vol evitar el Capital.

Suport a la Taula Sindical de Catalunya, que lluita per una veritable i efectiva derogació de les reformes laborals estatals de 2010 i 2014, en comptes de la falsa llei votada el 3 de febrer a proposta del govern PSOE-UP, amb el suport del sindicalisme d'integració del Capital (CCOO i UGT)

En el context marc català de la lluita de classes mostrem el nostre suport a l'actitud combativa i intel·ligent de la **Taula Sindical de Catalunya**, que lluita per una veritable i efectiva derogació de les reformes laborals estatals de 2010 i 2014, en comptes de la falsa llei votada el 3 de febrer a proposta del govern **PSOE-UP**, amb el suport oligàrquic i del sindicalisme d'integració del Capital representat per **CCOO, UGT** i altres, que consolida realment les dues anteriors.

En un futur, proposem la transformació en el decurs del context d'una república catalana independent de la **Taula Sindical de Catalunya** en una confederació unitària del treball a partir de les organitzacions anarcosindicalistes, sindicalistes revolucionàries i sindicals alternatives.

Preparem-nos de cara a les properes mobilitzacions republicanes independentistes

La Generalitat autonòmica no pinta res davant l'exèrcit polític, judicial, empresarial i comunicatiu de l'Estat capitalista espanyol, que avança desenfrenat i arrasa fins i tot el sufragi universal representat pel Parlament de Catalunya, com va passar amb el president Quim Torra i ara mateix amb el diputat Pau Juvillà, víctimes de la dictadura de la denominada Junta Electoral Central en el marc de la monarquia borbònica imposada pel general Franco i el vistiplau contrarevolucionari del **PCE, PSOE** i Jordi Pujol, quan entre 1975 i 1976 van pactar amb els franquistes, creant el monstre del règim del 78 que patim.

En canvi, l'espai públic es nostre, és del poble. La política de les masses oprimides es fa als carrers, places, carreteres i autopistes. Aquests són els nostres espais de llibertat, els únics que permeten revifar el moviment català d'alliberament nacional davant els límits autonòmics i les polítiques del ridícul total de les cúpules d'aquells partits impossibilitats d'aconseguir la independència catalana des de les institucions estatals al Principat de Catalunya: Ajuntaments, Parlament i Generalitat.

El poble no pot esperar més. S'hauria de transformar les properes mobilitzacions en una situació sense marxa enrere vers la independència. Caldrà una mobilització autoorganitzada permanent, sense direccions polítiques processistes o autonomistes.

No podem seguir ni ser un referent d'alliberament nacional català aquells partits impossibilitats per portar-nos a la proclamació de la República Catalana Independent, i molt menys a defensar-la dels seus enemics interns i externs, ja que són organitzacions partidistes dissenyades per a la comtessa electoral.

Ja és un lloc comunament acceptat per tothom el caràcter processista de l'etapa pujolista. Però l'arribada del Govern del president Aragonès ha entrat en la mateixa dinàmica processista de la manera més descarnada.

Qui havia de dir que amb **ERC** passaria el mateix! Només cal recordar les declaracions de Tardà o Rufián blasfant **CDC**. El mateix cap Junqueras ha parlat de que el camí empres és per a 10 o 20 anys. Qui diu 20 també podríem dir-ne 40 o 100. Tant se val. En realitat, la qüestió per a la burocràcia política i adminis-

trativa és anar tirant de la rifeta, i qui dia passa any empeny. El mateix podríem dir de la CUP que ja parla de tornar a fer un nou referèndum. Han oblidat ja l'U d'Octubre. Karl Marx ja va escriure que és el medi social el que condiciona la consciència i no a l'inrevés, i el processisme està ben pagat, molt ben pagat.

Tornant a l'actualitat. El president Aragonès en referència a l'ampliació de l'aeroport del Prat ha dit, tot seriós ell, que en aquest tema és regirà o guiarà en consideracions tècniques i no ideològiques: és a dir que està a favor de l'ampliació. Les objeccions ambientalistes, ecològiques, etc. son pura ideologia. Podríem dir així que els que estem a favor de la liquidació del criminal mode de producció capitalista ho estem per motius exclusivament tècnics.

En el cas dels Jocs Olímpics d'Hivern la cosa ja resulta esperpèntica del tot. s'apunten al referèndum però només tenen dret a votar els hotelers.

Però és que aquesta malaltia del processisme contagia a l'independentista més sa?

Per entendre la realitat hem de ser radicals, quan diem això no ens referim a fer barbaritats, sinó anar a l'arrel del problema. Després del nefast 27 d'octubre, cap partit s'ha responsabilitzat del seu paper, tot han estat excuses de mal pagador.

La diagnosi és que aquests partits estan impossibilitats per portar-nos a la proclamació de la República Catalana Independent, i molt menys a defensar-la dels seus enemics interns i externs. La conclusió és que són organitzacions partidistes dissenyades per a la comtessa electoral.

El triomf d'un partit és a costa del fracàs de l'altre cosa que impossibilita qualsevol acord unitari.

Per avançar en el camí hem de filar prim i abandonar utopies com les via bàltica, escocesa o semblant. La via bàltica només era possible si Catalunya hagués estat un país d'influència de la Unió Soviètica. Recordem que la criminal dictadura franquista va durar 40 anys gràcies al beneplàcit de les democràcies occidentals.

En quant a la via l'escocesa pensem que es planteja en una monarquia que ja va perdre el seu contingut absolutista quan a l'any 1649 el rei Carles I d'Anglaterra va ser decapitat gràcies al triomf de les forces revolucionaries d'Oliver Cromwell.

Algun organisme europeu, posem per cas la judicatura, ens pot donar la raó en aspectes puntuals, però d'aquí a acceptar a la República Catalana Independent hi ha molt de parlar.

La Comunitat Europea es l'Europa dels Estats. Punt.

Algú creu que aquesta corrupta monarquia borbònica, aquesta democràcia neofranquista ens permetrà assolir la República Catalana Independent sense lluitar! Lluitar en el sentit més clàssic del terme. Els partits que vulguin seguir el processisme autonomista i deixar-ho córrer tot que ho diguin clarament. Però que deixin de posar pals a les rodes a la resta. El cas Juvillà ens ha mostrat de la manera més clara que la el Govern de la Generalitat i i el seu Parlament no tenen el mínim poder polític. No el tenen ni sobre els seus funcionaris.

Cap problema. De la mateixa manera que la lluita per a la independència ha fet desaparèixer formacions polítiques que semblaven consolidades per a sempre, també ho farem amb el processisme.

No oblidarem mai la seva debilitat, irresponsabilitat i derrotisme, per això els volem ben lluny d'influir en l'esdevenir d'un poble que es vol lliure i que té clar qui el va enganyar, especialment a la pantomima del 27 d'octubre de 2017.

Des de l'independentisme de bona fe, i dels que ho fan veure, se'ns diu que primer la independència i després, ja veurem. Greu error.

Partint de la base que els partits processistes només aspiren a gestionar l'autonomia borbònica, ha de quedar ben clar des del bon començament quins són els nostres objectius polítics i socials.

Sincerament, si aconseguim una República Catalana Independent que costarà molt més que esforços no estem disposats a consentir que les màfies del **Foment del Treball**, la **Caixa** o el **Grup Godó** continuen sent els beneficiaris del nou ordre republicà.

Algú pensa seriosament que **Junts per Catalunya** o **ERC**, amb unes direccions copades per fervents militants catòlics, fins i tot de la Santa Màfia de l'**Opus Dei**, posaria fre a l'escola concertada o a una Església Catòlica obsedida amb el celibat però compressiva amb els seus capellans pedòfils?

Un aspecte molt destacable d'aquest cristianisme mesell amb els poderosos és la seva apologia de la no-violència de pa sucat amb oli. És allò de la cançoneta de que el poble català és un poble pacífic. Serà d'ara, no pas abans.

La Revolta dels remences, la guerra dels Segadors, la Setmana Roja o Gloriosa, el 19 de juliol de 1936 quan el poble en armes va aixafar els feixistes, el maquis anarquista de la postguerra...

Les direccions polítiques empresonades, si és que s'ho creuen, almenys que ho fessin de veritat: desobediència als tribunals, no acceptació de la legalitat borbònica, vagues de fam serioses, etc. no aquesta trista paròdia de ghandisme de pa sucat amb oli. De continuar el processisme acabarem canviant **Els Segadors** pel **Virolai**.

Amb la finalitat d'acabar amb el processisme proposem els següents punts.

1r. La validesa del referèndum d'autodeterminació del 1r d'octubre de 2017.

2n. El **Consell per la República** s'ha de transformar en el **Consell de la República a l'exili**, i convertir-se en l'únic representant legítim de Catalunya. De continuar en la tessitura actual és convertirà en un element més del processisme.

3r. El principal medi per assolir els nostres objectius serà l'autoorganització popular que impulsaran la desobediència massiva, la no col·laboració, i la resistència activa i passiva respecte de l'Estat espanyol.

4t. Aquestes autoorganitzacions populars proclamaran la República Catalana Independent a tots els ajuntaments del Principat de manera ordinària, i dissoldran els ajuntaments contraris a la nova legalitat republicana.

5è. El Govern de la República i els governs municipals gestionaran l'ordre públic i la justícia. Les organitzacions, partits, sindicats, corporacions i demés, que siguin considerades un perill per a la nova República seran il·legalitzats, i si persisteixen en la seva conspiració antirepublicana, jutjats i condemnats.

6è. Per assolir millor aquesta tasca, caldrà constituir immediatament, amb personal voluntari, un cos de milícies republicanes.

7è. Un cop consolidada la República la primera mesura que ha de prendre és la nacionalització de tots els béns i capitals dels bancs i empreses capitalistes desafectes.

Bon cop de falç!

Bon cop de falç! Defensors de la terra.

Bon cop de falç!

Veure: <http://www.capc.cat/>

Pel que fa al correu electrònic:

CAPC.cat@protonmail.com